

en urigtig Maade og bestandig i et ubilligere Forhold.

Naar Magistraten da, i Overensstemmelse med disse Udtalelser, nu som sit Forslag fastholder, at Bescatning efter Formue og Leilighed bør stee paa samme Maade for saamlige de af Stadens Indvaanere, der maae ansees for qualificerede til denne Skattehjælp, uden Hensyn til deres Stilling i Communen som Næringsdrivende og Ufærdige, saa kan den dog ikke slutte sig til disse Udtalelser, forsaavidt som de gaar ud fra den Antagelse, at Næringen slet ikke bør være en Bescatningsgjenstand hverken i Almindelighed eller særlig i Kjøbenhavn.

Igjennem flere Menneskealdrer har Næringen bidraget til Bescatningen af Communens Udgifter og gennem en Række af 48 Aar (siden 1812) har der som Næringsstat paa den endnu gjældende Maade været paalignet Næringen en ikke ubetydelig Andeel af de Midler, der behøvedes til Communens aarlige Fornødenheder, en Andeel, der, som det fremgaaer af den her vedlagte Oversigt, har varieret fra 1815 til 1854 mellem 37,000 Rd. og 90,000 Rd. aarlig, med et Gjennemsnitsbeløb for disse 40 Aar af 57,000 Rd., og fra 1855 til 1859 fra 90,000 til 138,000 Rd. eller med et Gjennemsnitsbeløb for disse 5 Aar af 112,800 Rd. Det maa derhos ikke lades udenfor Betragtning, at Næringsloven af 29de December 1857 ikke blot i Almindelighed angiver Næring som en Bescatningsgjenstand, men udtrykkelig i dens § 70 betegner den som en saadan, og i § 12 paabyder en Bescatning af den ved Erlæggelse af Borgerstabsgebyr, der i sin Conseqvent fører til det nedenfor fremsatte Forslag om en aarlig Afgift af Næringen. At forlade den Gjenstand, der i saa lang en Række Aar har tjent til Basis for en Skattepaaligning og det med et saa betydeligt Beløb, for at tilveibringe dette Beløb ved Ligning paa en anden Basis, der kun benyttet i de sidste 4½ Aar, har haaret en Trediedel af det Beløb, der i saa Fald heelt vilde blive lagt paa den, maa allerede i og for sig ansees for saare betænkeligt med Hensyn paa de Misligheder, en saadan Forandring vilde medføre, idet det paa

den ene Side vilde blive aldeles umuligt og ogsaa uretfærdigt at lade de samme Personer, nemlig de Næringsdrivende, udrede som Formue- og Leilighedsstat det samme Beløb, de hidtil have udredt, deels som Nærings- og deels som Hjælpestat; og paa den anden Side ikke mindre uretfærdigt, i saa højt en Grad ogsaa pludselig at forøge Byrden for andre Personer, nemlig de Ufærdige, som det vilde stee, naar den Capital, der var anbragt i Næring, ikke ansattes til at bære en yderligere Byrde end den Capital f. Ex., der var udsat til en fast Renteindtægt. Men dertil kommer, at Næringen ikke i og for sig kan betragtes som en ubrugbar Bescatningsgjenstand. Dette fremgaaer formeentlig allerede deraf, at denne Bescatningsgjenstand er bleven benyttet og endnu benyttes saa godt som allevegne, hvor Forholdene have medført en Næringsordning, og hvor Afgiften til Næring er betinget af en Afgift; thi under saadanne Forhold er en Næringsafgift i en vis Henseende at betragte som en indirecte Skat. Som saadan har Næringsstaten ogsaa i Virkeligheden været betragtet af de Næringsdrivende, og uden det vilde det ogsaa have været en stor Uretfærdighed, igjennem en saa lang Række af Aar at lade denne Skat alene bære den hele Underballance, der aarlig fremkom ved Forskjellen mellem Communens calculerede Udgifter og de Indtægter, der havde deels af Communens Activer, deels af de anordnede Skatter paa de faste Eiendomme. Saa længe denne Udredelse kunde stee med et Beløb, som ikke altfor meget tyngede paa Næringen, og navnlig saalænge dette Beløb kunde holdes det ene Aar i omtrent samme Størrelse som det andet, var det kun lidet betænkeligt at beholde denne Skat i Form af en Ligningsstat. Dette var hovedsagelig Tilfældet fra 1815 til 1849, i hvilke 35 Aar det paalignede Beløb, 1,881,009 Rd., i Gjennemsnit var 53,700 Rd., og omtrent i Halvdelen af disse Aar, nemlig fra 1832 til 1848, kun varierede fra 50,000 Rd. til 60,000 Rd., saaledes at den i 9 af disse 17 Aar var 50,000 Rd., i 3: 53,000 Rd., i 1: 55,000 Rd., i 1: 57,000 Rd. og i 3: 60,000 Rd. Havde Communens forøgede Udgifter ikke forhindret, at dette Forhold blev fastholdt, vilde der vel ikke i og for sig have været